Ч. 62 Пятниця 17 (30) марта 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гаусмана ч. 9 і в ц. к. Старостьвах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на черть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на черть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(З краєвого сойму. — Справа фльоти в німецкім парляменті. — Полуднево-африканьска війна.)

Вчерашне засіданє соймове відкрив п. Маршалок о $11\frac{1}{2}$ годині і зараз на вступі подав соймови вість про смерть Землялковского. Маршалок присьвятив покійному довшу згадку, котру посли вислухали стоячо. Сойм ухвалив вислати на похорон Землялковского до Відня депутацию з 4 членів і вінець на домовину. До депутациї вибрані: Єнджейович, Вайґель, Крамарчик і ґр. Борковский Мечислав. Деякі справозданя Виділу кр. (о зміні статута для міста Львова, о продажи соли і др.) передано комисиям. Пос. Мерунович мотивовав своє внесенє на будову каналів водних в Галичині (Висли-Одри і Висли-Двістра). Бесідник думає, що тепер догідна пора упімнутись о те. Правительство бере ся до будови нових зелізничих шляхів через Альпи на полудне і до будови водних доріг від Дунаю через Молдаву до Лаби і Одри. Наколи ті дороги водні будуть побудовані, то про Галичину держава не подбає. Треба проте не так упоминати ся о реґуляцию рік, як більше о будову згаданих каналів.

По річи пос. Меруновича сойм верифіковав вибори доповняючі послів: Країньского, Міхаловского, Сенковского і Вітославского (Перемишль, Тернопіль, Тарнів і Коломия). По полагоді деяких концесий на побиранє мит (Ланцут і Горлиці) приступлено до вибору аґрарної комисиї для розбору внесеня пос. Гупки і вибору комисиї дисциплінарної. До аґрарної комисиї вибрано 11 членів, між ними п. Вахнянина. Щоби порозуміти ся до вибору 6 членів дисциплінарної комисиї (трех з курий, а трех з цілого сойму) перервав Маршалок засіданє на пів години. До дисциплінарної комисиї, яко екзекутиви нового острійшого реґуляміну вибрано з сільської курий Крамарчика, з міскої др. Вайґля, з більшої посілости ґр. Андрія Потоцкого. З цілого сойму вибрані: Каратницкий, Борковский і Стадницкий. Вкінци принято буджетову провізорию на місяці цьвітень і май і на тім засіданє закінчило ся.

Буджетова комисия німецкого парляменту радила вчера над законом о фльоті. Підчас нарад промавляв державний секретар ґр. Більов і заявив, що ціле правительственє предложенє має на цїли лиш оборону перед чужими державами. Німеччина не хоче нікого нападати, одинока єї ціль то удержанє мира і поваги держави; до того не вистають самі средства дипльоматичні, але треба також материяльної сили. Булоби злочином розпочинати велику війну задля дрібниці, однако треба числити ся з всякими можливостями, а також і з тою, що хтось міг би Німеччину обидити. Такий великий нарід не міг би приймити обиди спокійно. Також розріст торговлї і промислу німецкого викликує імовірність частійших непорозумінь. Одною з головних задач німецкої політики єсть удержанє добрих відносин з всїми державами, очевидно на основі повної взаїмности. До сеї пори відносини з всїми державами як найліпші.

З театру війни надходять тепер лиш дуже скупі вісти. Анґлійці стоять все ще в Блюмфонтені і дожидають нових войск; Бури також укріпляють свої становища і стягають з усіх сторін всї свої сили. Лише між передними сторожами ведуть ся малі перестрілки, що на загальний хід війни не мають ніякого впливу. Один лиш великий успіх можуть Бури записати, а именно той, що їх войска, які стояли по занятю Блюмфонтена Анґлійцями, далеко позад армією ґен. Робертса, над рікою Оранж, на полудне, і які здавалось, були цілком відтяті ворогом від головних бурских сил, — таки вспіли видобути ся з тих сїтий і зручними маршами обійти Анґлийців та получити ся з своїми. Що більше, ґен. Ґатекра, що під містом Бетулією заступив їм дорогу і хотів їх здержати, они цілком розбили і навіть забрали єму кілька армат. Та побіда дуже піднесла духа між Бурами і они з ліпшою надією глядять в будучність. Крім того мають Анґлійці богато клопоту з Голяндцями-ворохобниками, що позад них нищать зелїзниці і дороги, забирають пашу і поживу та нападають на поменші анґлійскі відділи. Ворохобники мають навіть і артилерию. Супротив того половина анґлійскої армії не може взяти участи в поході на Бурів, бо мусить стеречи доріг і пильнувати, аби ворохобники цілком не загородили їм дорогу до Капштадту і не спинили довозу поживи та муниций.

---

41)

Передрук заборонений.

ДОНЬКА КОРОЛЯ ЄГИПЕТСКОГО.

Історична повість Юрия Еберса

(Авторизований переклад з шіснайцятого німецкого виданя.)

Переклав Кирило Вербин.

(Дальше).

— Не можу і не сьмію вибовтати — сказав на то евнух — але, щоби тобі осолодити сей гіркий вечір, то скажу тобі, що все знаменито складає ся, що пропасть, в яку кинемо нашу неприятельку, вже викопана, та що задумую поставити мою золоту Федіму на єї давнім а може ще й висшім становищи, скоро буде мене сліпо слухати.

— Скажи, що маю робити; я до всего готова!

— Добре кажеш, ти хоробра львице! Слухай мене, а все удасть ся. Коли щось трудного буду від тебе жадати, то тимціннійша буде твоя заплата. Не противь ся менї, бо годі нам і хвильку часу тратити! Скинь зараз з себе всї непотрібні прикраси; повісь собі на шию лиш той ланцух, який тобі дав король, коли вінчав ся з тобою. Замість сеї ясної одежі мусиш убрати ся в темнійшу, простійшу. Коли впадеш на колїна перед Касанданою, матірю короля, то відтак поклониш ся покірно Єгиптиянці.

— То годі!

— Не противь ся! Борзенько, борзенько, здойми з себе ту прикрасу; я тебе о то прошу! Так добре! Лиш як будеш слухати, то успіх буде певний. Шия найбілійшої Пері єсть темна в порівнаню з твоєю!

— Але....

— Коли прийде черга на тебе щось випросити собі від короля, то скажи, що твоє серце перестало бажати, від коли твоє сонце відвернуло своє сьвітло від тебе.

— Добре.

— Коли твій тато буде питати ся тебе, як тобі жиє ся, то ти аби плакала.

— Буду плакати.

— Абись так плакала, щоби всї Ахеменїди виділи, що ти плачеш.

— Яке-ж то пониженє!

— Зовсім не пониженє, лиш спосіб, щоби тим певнійше піти в гору! Зітри собі борзо червону краску з лиця, і помалюй єго на біло, щоби було блїде, щораз білійше.

— Менї треба буде тої краски, щоби не було видко як почервонію ся. Ти, Боґесе, жадаєш страшних річий від мене, але буду тебе слухати, скоро менї свій плян....

— Покоївко! Принеси борзо нове темнозелене одїнє для панї!

— Таже я буду виглядати як яка невільниця!

— Правдива повабність і в лахманах красна.

— Таже Єгиптиянка затьмить мене своїм блеском!

— Цїлий сьвіт мусить видїти, що ти зовсїм не хочеш рівнати ся з нею. Кождий буде питати ся: Хиба-ж Федіма не була би також така красна, як би була так вистроїла ся, як тота гордовита женщина?

— Алеж годї менї її покланяти ся!

— Мусиш!

— Ти хочеш мене понижити і згубити!

— Де у тебе розум?! Послухай борзенько моїх причин і будь послушна. Нам мусить залежати на тім, щоби розсердити Ахеменїдів на нашу неприятельку. Якже то буде сердити ся твій дїдо Інтафернес, як то буде казити ся твій батько Оганес, коли будуть видїти, як ти припадаєш до землї перед якоюсь приблудою. Їх обиджена гордість зробить їх нашими союзниками; а хоч они, як то они говорять, і за благородні, щоби самі взяли ся до чогось против женщини,, то все таки, коли того буде потреба, стануть менї скорше в помочи, як на перешкодї. Коли знищимо Єгиптиянку, то король, коли будеш мене слухати, пригадає собі твоє блїде личко, твою покору і безкористовність. Ахеменїди, а навіть самі маґи, будуть єго просити, щоби він благородну зі свого роду зробив королевою; а котра-ж женщина в Персиї може повеличати ся висшим родом від тебе; котрій же иншій дістане ся пурпура, як не моїй райскій птичці, моїй красній рожечці Федімі? Як не треба боятися, що упаде ся з коня, коли хтось хоче научити ся їздити верхом, так не треба лякати ся упокореня, коли розходить ся о то, щоби здобути собі найвисшу нагороду!

— Буду слухати тебе! — відозвала ся княжа дочка.

Новинки.

Львів дня 29-го марта 1900.

— **Ц. к. Дирекция почт і телеграфів** у Львові подає до відомости: Начальний директор почт і телеграфів радник двора Іван Сеферович вийхав в справах урядових до Відня. Заряд ц. к. галицкої Дирекції почт і телеграфів обняв старший совітник почтовий Еміліян Габерле.

— **Етнографічна комісия** Наук. Товариства ім. Шевченка відбула дня 25-го с. м. засіданє під проводом голови комісиї п. Ол. Барвіньского. На сїм засїданю обговорено виданя етнографічні на сей рік і постановлено видати два а по спроможности три томи, а іменно має війти до сих томів проф. В. Шухевича II. часть Материялів з Гуцульщини (докінченє), пісні з Бачки (угорских Русинів) зібрані Гнатюком і пісні з Струтина (долиньского повіта) з напівами, зібрані д-ром Колесою. Окрім того обговорювано справу висланя етноґрафічної експедициї в буковиньску Гуцульщину, Бойківщину і на Поділє. В розправі над сим предметом згодили ся всї члени комісиї на те, що з етнографічною експедициєю треба би сполучити також археольоґічні та археоґрафічні пошукуваня і всї годили ся на те, що така експедиция принесла би важні висліди і придбаня для науки. В тій цїли задля здійснення сеї думки вже сего лїта, постановила комісия внести на руки посла Барвіньского петицию до сойму, щоби на сей рік призвав більшу підмогу на етноґрафічні виданя як торік, а крім того підмогу на експедицию в означеною в горі цїлю.

— **Галицка щаднича каса** відбула передвчера свої загальні збори. Принято справозданє видїлу до відомости з внесенєм, аби предложити се справозданє до одобреня соймови. Як ми вже доносили, в справозданю виказана страта 975.661 зр. $10^{1}/_{2}$ кр. і поставлене внесенє, аби сей мілїон віднисати як страту за сей рік. На покрите має вистарчити резервовий фонд. Відтак дискутовано довго над справою будови музея. Свого часу Каса обовязала ся супротив міста вибудувати промисловий музей своїм коштом. По катастрофі застановила дальше викінчене будівлї, котра вже стоїть під дахом. Місто виступило на судову дорогу, а вчерашні збори поручили видїлови Каси шукати мирної полагоди з репрезентациєю міста. Дальше раджено над деякими змінами статуту та вкінци задля браку комплету відложено збори до слїдуючого дня.

— **З Станиславова** пишуть нам: Українсько-руські товариства: Станиславівский Боян, Товариство руских женщин, Філїя „Просьвіти", Руска Бесїда, Шкільна Поміч, Філїя руского товариства педагогічного, устроюють в 39-лїтні роковини смерти Тараса Шевченка ві второк, дня 3. н. ст. цьвітня 1900, в Станиславові, в сали товариства ім. Монюшка, торжественні вечерницї, з такою програмою: 1) Відчит проф. дра О. Колесси; — 2) Н. Лисенко: а) „Ой сидїла горлиця", б) „Козаченьку, де ти йдеш?" — пісні народні, відсьпіває мішаний хор Бояна; — 3) Скрипкове сольо в супроводі фортепяну; концерт Сарасcатого ор. 12. відограє п-на І. Ясеницка; — 4) Декламация: „Чернець" Т. Шевченка, виголосить п. Корнило Устиянович; — 5) Житє циганів (Zigeunerleben op. 19.) Р. Шумана, відсьпіває мішаний хор Бояна в супроводі камер. музики; — 6) *** Сольо сопранове, відсьпіває п-на С. Проскурницка; — 7) Крайцер-Льорінґ: „Le Concert au Salon", укладу В. Попна, ч. 7. на фортепян, скрипку, флет і віончелю, відограє кружок музичний Бояна; — 8) Тарасова ніч — сольо баритонове в супроводі фортепяну, відсьпіває др. К. Білиньский; — 9) а) Думи мої, І. Воробкевича, б) Гей на горі там женцї жнуть, Ф. Колесси, відсьпіває мужеский хор Бояна.

— **Проф. др. Нотнаґель о умираню.** Віденьский учений др. Нотнаґель мав оногди відчит у Відни, в котрім говорив о умираню, тій всесьвітній загадцї, котру як лїкарі так і фільософи стараютъ ся відгадати. Що есть умиранє? — питає славний учений і відповідає на то питанє: Умиранє то есть така доба в істнованю якогось орґанїзму, в котрій прояви житя складових частий тїла що раз більше ослабають, аж таки зовсїм перестають бути, або також нагло так сильно спиняють ся, що зовсїм щезають. Але длячого мусимо умирати? — питає учений дальше і відповідає: Д у ж е м а л е н ь к о л ю д и й у м и р а є п р и р о д н о ю с м е р т и ю, м о ж е о д и н н а с т о т и с я ч і в! Несчислимі мілїони гинуть від впливу зверхної сили, від пригоди, землетрясеня, повени, голоду, гадин, диких зьвірят, убийства і самоубийства, від недуг, а передовсїм від війни, котра, від коли історня запамятає, забрала около сїм мілїонів людий. Три четвертини людий гине від недуг; сама туберкульоза забирає сему часть людий. Та й в глубокій старости робить конець звичайно хорбливий стан, котрого набуває чоловік случайно або котрий приготовляє ся від довшого часу. Але від чого умирають люди, котрі як доказано були завсїгди здорові? Наука мусить тут признати, що внутрішна суть тої дивної прояви есть зовсїм неясна. Ми змушені припускати, що в протоплязмі есть якесь свойство, котре допускає раз, щоби оно розвивало ся наперед, а другий раз, щоби той розвій відбував ся взад. Дальше питанє есть: Чи чоловік умирає дійстно зі застою, чи може від застої віддиханя? Многі случаї показують, що вилучене специяльних функций мозку, іменно же того, що есть причиною нашої сьвідомости, само собою ще не грозить житю і не есть причиною смерти. Доки тота велика машина рухова, серце, здібна до роботи, доти можна чоловіка удержати при житю; аж коли оно застигне, чоловік умирає. У величезній більшости случаїв іде смерть від серця, все одно, чи занедужане, яке доводить до смерти, зачинило серце від самого початку безпосередно, чи аж пізнїйше і в другім рядї. Дальше обговорив др. Нотнаґель о тім, що відчуває умираючий підчас умираня та сказав, що відповідь на то дає нам докладне слїдженє природи. Той, котрого в борбі поцїлила куля, гине без болю. Ті, що топили ся, а котрих відратовано штучним способом віддиханя, розповідають, що або зовсїм нїчого не чули, або — відчували приятне чувство. Лиш ті, що топили ся на мори, жалували ся, що відчували біль в грудех, котрий походить від того, що в проводи віддихові дістає ся солона вода. Декотрі з тих, що спадали зі скал, кажуть, що анї на хвильку не стратили сьвідомости і не чули нїякого болю в тій хвили, коли упали на скалу. Мусимо длятого припускати, що й смерть при упаданю не есть страшна. Найстрашнїйшою видає ся нам смерть від розъдертя дикими зьвірятами. Люди, що з тяжкою бідою уйшли тої смерти, не відчували, як кажуть, нїякого фізичного болю, бо зрушене цїлої системи нервової (т. зв. з анґлійска: choc-rok) відобрало всяку чутливість. Та й той, з котрого кров зб...

— То побідимо! — сказав на то евнух. — Тепер твої очи сьвітять ся знов такою темно чорною краскою, як потреба! Оттаку я тебе люблю, мою королеву, такою повинен видїти тебе Камбізес, коли пси і ворони будуть жерти делїкатне тїло Єгиптиянки і коли я єму перший раз по довгих місяцях серед тихої ночи отворю двері до твоєї спальнї. — Чуєш, Арморґес, прикажи жінкам, щоби лагодили ся та сїдали до носилок; я іду наперед, щоби їм визначити місце.

* * *

Велика пирова сьвітлиця була ще більше як в білий день осьвітлена тисячами сьвітил, котрих полумини відбивали ся як в зеркалї від золотих блях, котрими стїни були виложені. Посеред салї стояв безконечно довгий стіл і представляв множество золотих і срібних чаш, тарелїв, полумисків, збанків, коновочок, мисок на овочї та олтариків до каджeня, під котрим аж угинав ся, такий пишний вид, про який можна хиба лиш в казцї чути.

— Король незадовго явить ся! — відозвав ся найстарший стольник, високий урядник двірский, до королївского чашника, благородного Камбізесового свояка. — Чи вже всї збани понаповнювані, чи вина спробовані, та поуставляні чаші і випорожнені бордюги, які прислав Полїкратес?

— Все готове! — відповів чашник. — Тото вино з Хіос таке добре, якого я ще доси не пив, лїпше навіть, як улюблений напиток Небукаднезара, Хелбоньске вино! Ну-ко, покоштуй!

При сих словах взяв він в одну руку хорошеньку золоту чарочку а другою збанок з ушком з такого самого металю, двигнув збанок в гору та налляв у вузонький отвір чарочки так зручно того знаменитого напитку, що анї одна капля не впала на землю. Відтак взяв чарку кінчиками пальців і подав єї стольникови з хорошим поклоном.

Той попивав з великою розвагою та поцмокував язиком розкоштовуючи знаменитий напиток а віддаючи чашникови чарку сказав: Дійстно, знамените вино, та в двоє так смакує, коли хтось уміє подати єго так гарненько як ти. Не дармо чужинцї кажуть, що нема в цїлім сьвітї зручнїйших чашників, як перскі.

— Дякую тобі — відповів тамтой та поцїлував приятеля в чоло. — Та я й гордий на мій уряд, котрий великий король віддає лиш своїм приятелям. А все таки то для мене велика мука у Вавилонї, де така спека! Коли ж ми вже раз виберемо ся до лїтних резиденций, до Екбатани або Пазарґадів.

— Я говорив нинї об тім з королем. Він зразу задля війни з Масаґетами не хотїв зміняти резиденциї, лиш просто з Вавилону вибрати ся в похід; але наколиб не прийшло до війни, що після нинїшної вісти не есть неімовірне, то ми в три днї по весїлю короля, отже за тиждень, виберемо ся до Сузи.

— До Сузи? — спитав чашник. — Таже там мало що холоднїйше як тут, а крім того переставлюють там твердиню Мемнона.

— Сатрап з Сузи приніс королеви вість, що нова палата вже готова і перевисшає красою і величавостию все, що доси було. Ледви що Камбізес то учув, як зараз відозвав ся: „То за три дни по весїлю поїдемо туди! Покажу доньцї єгипетского короля, що і ми Перзи розуміємо ся на будованю так само добре як єї батьки! Она ще з над Нїлю привикла до горячих днїв і в нашій краснїй Сузї буде для неї добре". — Здає ся, що король для тої женщини якось дивно прихильний!

— То таки правда! Задля неї він і не дивить ся на инші жінки та незадовго зробить єї королевою!

— То несправедливо; бо Ахеменїдка Федіме має старше і більше право.

— То певно; але що король хоче, то й добре.

— Воля володїтеля, то воля богів.

— Добре кажеш! Правдивий Перз рад з того, коли може поцїлувати руку свого володїтеля, хоч би она й була поваляна кровю его дитини.

— Камбізес велїв убити мого брата; але я так само не відказую за то на него як і на богів, що забрали менї моїх родителїв. — Ну-ко, служба, розсуньте занавісу, бо надходять гостї. Живо, ви собаки, а пильнуйте добре служби! Май ся в гаразді, Артабазос; горяча жде нас ніч!

Глава шеста.

Найстарший стольник вийшов входячим гостям на стрічу і визначив їм при помочи кількох благородних булавоносцїв їх місця.

Коли посїдали, дав голос труби знак, що король іде, а скоро він увійшов до сьвітлицї, піднялп ся всї гостї і повитали володїтеля гримким, кілька разів повтореним скликом: Побіда королеви!

Сардийский пурпуровий ковр, на котрий вільно було вступити лиш одній Касандані, показував дорогу аж до єго місця. Слїпа мати короля, котру вів Креаус, ішла поперед спном і засїла конець стола на престолї, котрий був висший від золотого Камбізесового крісла, що стояв побіч того престола. По лївій руцї володїтеля заняли місця законні жінки: Нїтетіс сидїла коло него, коло неї Атоса, коло Атоси простенько убрана на блїдо помальована Федіме, а коло послїдної жінки короля евнух Боґес. Відтак слїдували старший ерей Оропастес, кількох инших високо поставлених маґів, сатрапи кількох провінций, межи ними також жид Бельтсазар та множество Перзів, Медів і евнухів, котрі займали високі уряди державні

По правій руцї короля сидїв Барт я. За ним слїдували Креаус, Ґістаспес, Ґобріяс, Араспес і другі Ахеменїди після віку і достоїнства. Часть побічних жінок сидїла на самім долішнїм кінци стола, часть знов стояла напроти короля, щоби сьпівом і музикою збільшати ве

жить, умирає без болю. Відтак говорив др. Нотнагель о тім, як проявляє ся умиранє в хоробах, та сказав, що поодинокі умираючі мусять майже аж до кінця страдати, хоч і у них в послідній хвилі сьвідомість єсть вже помрачена. Задачею лікаря єсть зробити недужому легкий конець житя, але не скорочувати єму житє, до чого лікар навіть в найстрашнійших недугах не має права. Природним кінцем житя єсть смерть без болю. В сім случаю єсть смерть потребою, як сон. Наконець сказав др. Нотнагель, що фізичне умиранє єсть лиш в немногих случаях дійстно страшне, н. пр. від попаленя і від тортур, але таку смерть роблять лиш люди людем, а не милосердна природа.

— **Нерозумне скупарство.** З Ясла доносять до Kuryer-а Lwowsk-ого: Перед кількома днями помер на удар серця руский парох з Кривої, з гірского села під Горлицями, о. Ант. Ляховский, 76-лїтний старець. На вість о єго смерти зїхало ся кількох сьвященників, і они були сьвідками дивацтв помершого. Ого на єго грудях найдено зашитих в полотні 25 тисячок в банкнотах, котрі там від непамятних часів мусїли спочивати, бо від поту і тепла майже побілїли; крім того найдено много соток, пяток, що вийшли вже давно з обігу, а навіть і давні гульдени, загально на квоту 36.000 зр. Покійник мав в околици славу великого скупаря, жив майже лиш молоком і бараболями, нікого у себе не гостив і у нікого не бував. Уходив за загально заможного чоловіка, а тепер кружать поголоски, що на єго майні не один в часї єго наглої несподїваної смерти доробив ся. Перед сорок роками мав продати дім в Бардеєві (на Угорщині) за 40.000 зр., отже ся квота, зложена в касї а не на грудях, могла привести до тепер величезне майно. Покійник був вдівцем, а полишив одного сина (о. Волод. Ляховского), котрий є в Кривій сотрудником. Найдені гроші зложив о. Селецкий поки що в ясельскій касї ощадности де подивлювано гарно вигладжені, побілїлі банкноти 1000-гульденові. Очевидно покійник мимо свого великого майна не причинив ся нічим для яких небудь добродійних цїлий.

— В Марківцях, стация зелїзнича і почта в місци есть на продаж стара церков. Близша відомість в уряді парохіяльнім.

Штука, наука і лїтература.

— **Видавництва Тов. „Просьвіта“** вийшла за 1900 р. третя книжочка ч. 238 під заголовком: І. Староруські оповіданя вибрав і переповів Іван Франко. II. Справозданє з дїяльности Товариства „Просьвіта“ за час від 1 сїчня 1898 до 31 грудня 1899. Се справозданє єсть по части причинком до історії розвою товариства „Просьвіта“ і сполучених з ним читалень в краю, а табеля зладжена п. Михайлом Губчаком і долучена до книжочки подає нам перший раз ясний образ стану читалень стоячих під проводом Товариства „Просьвіти“.

— **Дзвінок** ч. 6 з 20 марця с. р. Зміст: Сьвятиня правди. Казка Р. Густавзона. — Киселиця, нап. Стефан Пятка; — Молитва, В. Масляк; Пригода Олї, М. Г.; — Нерозумні люди, В. С-ий.; — Татків подарунок, розповів Олександер Катренко.

— **Ruthenische Märchen und Mythen aus der Bukowina.** Під таким заголовком помістив др. Р. Ф. Кайндль в Zeitschrift des Vereines für Volkskunde in Berlin, в зошиті 4 за р. 1899 дванацять казок записаних з уст народу перед 50 роками бл. п. о. Олександром Поповичем, звістним в німецкім письменництві на Буковинї під іменем: Rudolf Oskar Waldburg. Збірки переховав син покійного проф. Омелян Попович. Про казку: „Ні слова правди“, каже збірка: „Münchhausens Witz wird hier noch übertroffen“.

Телеграми.

Відень 29 марта. Як доносять часописи бурмістр Люеґер і оба єго заступники мають бути нинї на авдиенциї у Цїсаря, аби подякувати за санкционованє нового статута міста Відня. Вибори в другій виборчій куриї і доповняючі вибори в першій куриї відбудуть ся імовірно з кінцем мая.

Кронштадт 29 марта. Комендант Бурів Олївіє посунув ся дня 26 марта з головними бурскими силами. Анґлїйскі войска уступають від Ледібранд до Блюмфонтена.

Льондон 29 марта. З Мазеру доносять, що анґлїйскі войска уступили звідтам в напрямі до Блюмфонтена, а тимчасом сильний відділ Бурів, імовірно під командою Олївієра займив Ледібранд і цїлу околицю. Бури сильно укріпили свої становища.

Льондон 29 марта. З Преториї наспіли вісти про смерть ґен. Жуберта. Похорон має відбути ся нинї. Наслїдником Жуберта буде ґен. Бота.

Курс львівский.

Дня 28-ого марта 1899.	пла-тять	жа-дають
I. Акциї за штуку	К. с.	К. с.
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	172·—	176·—
Банку кред. гал. по 200 зр. . .	—·—	—·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	139·50	141·50
Акциї гарбарні Ряшів	—·—	80·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	95·—	98·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	92·50	93·20
Банку гіпот. 5% преміов.	109·30	110·—
Банку гіпот. 4½%	98·30	99·—
4½% листи застав. Банку краєв.	99·80	100·50
4% листи застав. Банку краєв. .	95·50	96·20
Листи застав. Тов. кред. 4% . .	94·30	95·—
„ „ 4% льос. в 41 літ.	94·30	95.—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	93·50	94·20
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	96·50	97·20
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	100·50	101·20
„ „ „ „ 4½%	100·—	100·70
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	95·—	95·70
Позичка краєв. з 1873 по 6%	103·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	93·30	94·—
„ м. Львова 4% по 200 кор.	91·50	92·20
IV. Льоси.		
Міста Кракова	59·—	62·—
Міста Станиславова	127·—	—·—
Австр. червон. хреста (Курс віденьский)	42·50	43·50
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	22·—	22·70
Італ. черв. хреста (Курс віденьский)	22·—	25·—
Архікн. Рудольфа (Курс віденьский)	66·—	68·—
Базиліка (Курс віденьский)	13·20	14·20
Joszif (Курс віденьский)	7·—	8·40
Сербскі табакові (Курс віденьский)	—·—	—·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·35	11·55
Рубель паперовий	2·54	2·58
100 марок німецких	118·40	119·—
Доляр америк.	4·80	5·00

селїсть торжества. Поза ними було богато евнухів, котрі мали уважати, щоби они не споглядали на мужчин.

Король споглянув на першу Нітетіс, котра й в повній величавости і поваві королевої, блїда, але така красна в новім пурпуровім одїню, що й годі описати, сиділа побіч него.

Очи заручених стрітили ся з собою.

Камбізес відчував, що з очий єго нареченої сьвітив ся жар любови для него. А всежтаки добачив він делїкатним інстинктом ніжної пристрасти, що тій дорогій для него людині приключило ся щось єму незвістного. Якась сумовита повага спочивала нинї на єї устах, щось невеселого, так, що лиш він міг то добачити, заступило єї так звичайно ясні, спокійні та веселі очи. — Спитаю ся єї пізнійше, що то їй приключило ся — подумав собі король; — підданї не сьміють того добачити, як велику силу має тота дівчина над моїм серцем.

Відтак поцїлував він в чоло матїр, сестру і брата та найблизших свояків, змовив коротку молитву, в котрій дякував богам за їх ласку та просив щасливого нового року для себе самого та для всїх Перзів, згадав про величезні суми, які роздав нинї своїм краянам в дарунку та завізвав булавоносцїв, щоби они допустили перед него тих, котрі в се сьвято ласки сподївають ся сповненя якогось свого бажаня.

Ніхто з просячих не відійшов невдоволеним, бо вже кождий день наперед висказав свою просьбу найстаршому булавоносцеви і розвідав, чи може просити. Так само і просьби жінок, заким їх можна було представити королеви, розбирав насамперед евнух.

По мужчинах повів Боґес перед короля громаду жінок — лиш одна Касандана сиділа на своїм місци.

Попереду довгого ряду поступала Атоса з Нітетісою. Федіме і якась друга красавиця йшли за королївскими доньками. Ся послїдна була як найкрасше пристроєна а Боґес дав єї умисно до пари давній фаворитї, щоби єї майже бідна скромність тим більше впадала в око.

Інтафернес і Отанес споглядали понуро на внучку і дочку, котра така блїда і так бідно убрана явила ся на сїм місци сьвітлої величавости.

Камбізес, що знав з давнїйших часів, як то Федіме любить строїти ся, подивив ся трохи з гнївом трохи з дивом на то скромне одїнє та на блїде лице Ахеменїдки. Єго чоло зморщило ся і він з гнївом відозвав ся до женщини, що кинулась єму до ніг: Що то має значити ся дїдівска ноша на моїм пирі і при сьвяті в мою честь? Невжеж ти не знаєш звичаю нашого народу, що перед своїм володітелем треба ставити ся в строю? Дійстно, як би нинї не инший день і як би ми не зважали на то, що ти донька нашого найлюбійшого свояка, то ми веліли би евнухам відвести тебе назад до гарему і там казали би тобі на самоті розважати о тім, що годить ся.

Ся грізьба улекшила задачу упокореній. Она стала голосно і гірко плакати і подивила ся на розгніваного та зняла очи і руки так благаючо до него, що гнїв короля минув, єму зробило ся жаль єї і він піднявши єї спитав: Чи твоє серце хоче собі чого випросити?

— Та чогож би менї ще бажати від часу, коли моє сонце не дає менї свого сьвітла? — відповіла она стиха і на силу крізь сльози.

Камбізес здвигнув плечима і спитав ще раз: Чи нічого собі не бажаєш? Давнїйшими часами міг я дарунками осушити твої сльози; отже випроси собі й нинї яку золоту потіху.

— Федіме не бажає вже нічого! Та й для кого їй якої прикраси, від коли єї король єї муж відвернув від неї сьвітло свого ока?

— То я тобі не поможу! — відповів Камбізес і угнїваний відвернув ся від стоячої перед ним на колїнах.

(Дальше буде).

Надіслане.

— **„Чого Івась не научив ся, того не научить ся і Іван“** се можна приложити також відворотно: До чого привизвичаєно Івася, того Іван не покине. Длятого повинні всї родичі добре розважити, як користною річию є приладжуванє щоденного кавового напою для дїтий в сей спосіб, щоби причиняв ся до розвою їх тїла і чинність їх нервів та мозку, випружену великими вимогами школи, успокоював, живив і зміцняв. Кождий лїкар потверджує нинї, що найздоровшим напитком на сніданє і підвечірок для наших маленьких є чиста, сильна Катрайнера Кнайпівска кава солодова, котру они, за-для єї приятного запаху кави, пють дуже радо. Цьвітучий вигляд і сильне здоровлє обявляє ся яко наслїдок. Катрайнера Кнайпівскої кави солодової можна дістати всюди, не продає ся єї однак нїколи отвертої і є правдива лише в знаних пачках „Катрайнер“.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского— під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).